Р Е Ш Е Н И Е
№ 45528

гр. София, 19.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 85 състав,** в публично заседание на 04.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **9953** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. М., дата на раждане 24.05.2000 г., гражданин на Р. федерация, срещу отказ с рег. № 5364р-16489/09.07.2026 г. на заместник-директора на Дирекция „Миграция“ - МВР. Изложени са подробни съображения за нищожността на оспорения акт. Сочи се, че с влязло в сила решение по адм. д. № 3357/2026 г. Административен съд - София-град е отменил предходен отказ на Дирекция „Миграция“ при МВР по същото заявление. Твърди се, че указанията на съда – да се изиска конкретно и мотивирано становище от Агенция по заетостта, не са изпълнени, а полученият отговор на 25.06.2026 г., съгласно който: „задължение за ново произнасяне по решението на АССГ е на директора на Дирекция „Миграция“ - МВР“, не представлявал становище по смисъла на закона. Сочи се, че жалбоподателят бил неправомерно лишен от възможността да придобие валиден статут в Република Б., което било сериозна пречка за законното му пребиваване в страната и упражняването на трудова дейност, съответно - лишен бил от възможността да реализира доходи и да осигури прехраната си. Моли актът да бъде прогласен за нищожен, алтернативно – отменен. Претендира разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят А. М., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Писмено изразява становището си по съществото на спора, като сочи, че отказът е издаден при неспазване на указанията, дадени от съда по чл. 173, ал. 2 АПК. Твърди се, че производството по издаване на ЕРПР по чл. 24и от ЗЧРБ представлява сложен фактически състав, в който съгласувателната процедура и становището на Агенцията по заетостта по чл. 15, ал. 1 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност /ЗТМТМ/ били задължителна фаза. Прието било

неоснователно, че не са налице нови обстоятелства за предоставяне от Агенция по заетостта на ново становище по същество. Агенция по заетостта се позовава на първоначалното си становище от 02.02.2026 г., в което е съобразено само притежавано от А. М. право на пребиваване като член на семейство на български гражданин по чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ с валидност до 11.09.2025 г. Към датата на отговора на Агенция по заетостта /25.06.2026 г./, както и към датата на издаване на оспорвания нов отказ на заместник-директора на Дирекция „Миграция“ - 09.07.2026 г., посоченото разрешение за пребиваване отдавна било прекратило действието си. Твърди, че позоваването на несъществуващ факт е недопустимо, като привързва извода си с разпоредбите на чл. 35 и чл. 142, ал. 1 АПК. Допълва също, че Агенция по заетостта няма законова компетентност да преценява миграционния статус на чужденеца или да обосновава отказ за достъп до пазара на труда с предпоставки от компетентността на органите за граничен и миграционен контрол. Неизпълнението на решението на АССГ довело и до възпрепятстване на жалбоподателя да осъществява трудовата си заетост при работодателя „МАКС ИНТЕРНАЦИОНАЛ“ ЕООД. Нарушени били основните принципи на съразмерност, служебно начало и бързина на процеса /чл. 6, чл. 9 и чл. 11 от АПК/. Моли актът да бъде прогласен за нищожен, алтернативно – отменен, като съдът признае правото на жалбоподателя да получи разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ и задължи Дирекция „Миграция“ да издаде искания документ. Моли при връщане на преписката да се укаже на Дирекция „Миграция“ – МВР и на Агенция по заетостта да не се позовават на обстоятелството, че жалбоподателят е член на семейство на български гражданин. Претендират се разноски по списък.

Ответникът - заместник-директор на Дирекция „Миграция“-МВР, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Съображения по съществото на спора излага в писмена защита. Твърди, че жалбата е неоснователна. Дирекция „Миграция“ била уведомена за отрицателно становище на изпълнителния директор на Агенция по заетостта с № СМ-2710/02.02.2026 г. относно липса на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда с „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на А. М., доколкото съгласно чл. 36, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗТМТМ работодателят декларирал заетостта на работника, член на семейството на български гражданин в дирекция „Бюро по труда“ по месторабота. При това се позовава на разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 5 от ЗТМТМ, съгласно която не се изисква разрешение за достъп до пазара на труда за работници-граждани на трета държава, които са членове на семейства на български гражданин. Полученият отговор от Агенция по заетостта, поискан с писмо рег. № 536400-54795/19.05.2026 г., не съдържал положително становище, като се прави изводи, че издаденото отрицателно становище е валидно. В случая органът действал в условията на обвързана компетентност. Моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не представя заключение.

Административен съд София-рад, Първо отделение, 85-и състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 15.08.2025 г. е подадено чрез „МАКС ИНТЕРНАЦИОНАЛ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], в качеството му на работодател, на основание чл. 24и ЗЧРБ заявление с вх. № 538200-16956 за предоставяне на право за продължително пребиваване на чужденец в Република Б., по отношение на лицето А. М., дата на раждане 24.05.2000 г., гражданин на Р. федерация.

С писмо от 16.09.2025 г. е поискано от Агенция по заетостта становище, като се сочи, че лицето има предоставено право на продължително пребиваване на основание чл. 24 /1/ - 18 ЗЧРБ въз основа на решение от 11.03.2025 г. до 11.09.2025 г.
С писмено становище № СМ-2710/02.02.2026 г. изпълнителният директор на Агенция по заетостта е изразил отрицателно становище относно липса на основание за предоставяне на достъп до българския пазар на труда с „Единно разрешение за пребиваване и работа“ за лицето А. М., дата на раждане 24.05.2000 г., гражданин на Р. федерация. Посочени са като мотиви: на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ /членен на семейство на български гражданин и произхождащите от чужбина документи, които удостоверяват семейните връзки и правото на издръжка, са признати и регистрирани или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство/, валидно до 11.09.2025 г. Сочат се разпоредбите на чл. 36, ал. 1 ППЗТМТМ и чл. 9, ал. 1, т. 5 от ЗТМТМ, както и на чл. 21, ал. 5 АПК.
Видно от докладна записка от 13.05.2026 г. по подаденото заявление е постановен отказ рег. № 5364р-3775/10.02.2026 г. от заместник-директора на Дирекция „Миграция“-МВР, оспорен и отменен от АССГ с решение по адм. дело № 3357/2026 г. В мотивите на решението е посочено: „заповедта не съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването й; липсват доказателства при провеждане на производството ответникът по оспорването да е спазил нормата на чл. 24и, ал. 18 от ЗЧРБ; неспазване и на сроковете предвидени в чл. 24и, ал. 15 от ЗЧРБ; факт е, че заявителят – чуждият гражданин има право на достъп до пазара на труда на различно основание от исканото, но никъде в закона не е ограничено правото му кандидатства да получи такова на основание чл. 24и от ЗЧРБ. В настоящият случай правото на избор от страна на чуждият гражданин да кандидатства на конкретното основание и да избере по-сложната процедура за кандидатстване за разрешение за пребиваване и работа, чрез работодател е строго лично“. Дадени са и следните указания поради връщане на преписката за ново произнасяне: „при новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя, административният орган следва да извърши преценка на относимите факти, във връзка с приложението на ЗЧРБ и нормите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа в Република Б. тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“, като освен това се обсъди наличието или липсата на предпоставките за издаване на разрешение за продължително пребиваване - тип „Единно разрешение за работа“, като се изиска конкретно становище от Агенция по заетостта и то мотивирано“.
Постъпило е писмо с рег. № 10-10-5201#1/25.06.2026 г. от заместник-изпълнителния директор на Агенция по заетостта, видно от което в хода на производството било издадено становище от изпълнителния директор на Агенция по заетостта, мотивирано с данни за предоставено право на продължително пребиваване до 11.09.2025 г., на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ, като в случая нови обстоятелства, които да променят становището, не били налице. Освен това както било посочено, задължение за ново произнасяне било на директора на Дирекция „Миграция“ на МВР, което не било обвързано от становище, издадено от изпълнителния директор на Агенция по заетостта.
Предвид изразеното отрицателно становище относно липса на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда чужденецът не отговарял на изискванията на чл. 24и ЗЧРБ и доколкото Агенция по заетостта не предоставяла ново становище съобразно указанията на АССГ, с отказ рег. № 5364р-16489/09.07.2026 г. на заместник-директора на Дирекция „Миграция“ - МВР на основание чл. 26, ал. 2 във връзка с чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ се отказва издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на А.

М., дата на раждане 24.05.2000 г., гражданин на Р. федерация.
Отказът е връчен на 27.07.2026 г.
При така установеното от фактическа страна Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав обуславя следните правни изводи:
Жалбата е допустима.
Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ във връзка с чл. 149, ал. 1 АПК.
Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.
На първо място, незаконосъобразността като понятие има две значения - в широк и тесен смисъл. В обхвата на понятието, широк смисъл, се включват всички основания за прогласяване на нищожност /конкретно по чл. 146, т. 1 АПК поради некомпетентност на органа, издал акта, и специфичните такива по чл. 146, т. 2-5 АПК според тежестта на порока/, т.е. обуславящите валидността на акта предпоставки, и основанията за незаконосъобразност по чл. 146, т. 2-5 АПК, в тесен смисъл на понятието, обуславящи отмяна на акта. Отделно, в теорията и практиката е застъпено и становище, че понятието „законосъобразност“ би могло да се разбира ограничително като съответствие на акта с материалния закон.
Специфичните предпоставки са: 1. „порокът във формата е основание за нищожност, когато неспазването й води до недействителност на акта, приравнява се на липса на форма въобще, а оттам - и на липса на волеизявление; 2. допуснатите съществени нарушения на административно-производствените правила, довели до липса на волеизявление /липса на кворум/, когато са повлияли или биха могли да повлияят върху съдържанието на акта, както и когато, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос, са предпоставка за обявяване нищожността на акта; 3. основание за нищожността на акта е и липсата на законова опора, т.е. липсата на приложима по време, място и лица материалноправна норма при издаването на конкретния административен акт; пълна липса на предпоставките, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; актът е изцяло лишен от законово основание; актът със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган; 4. при превратно упражняване на власт. На последно място е изискването за съответствие с целта на закона, което е такова по чл. 146, т. 5 от АПК, като несъответствието на административния акт с целта на закона обуславя нищожност само тогава, когато преследваната с него цел е различна от законоустановената и не би могла да се постигне с никакъв акт.“ /решение по адм. д. № 8476/2017 г. на АССГ, оставено в сила с решение по адм. д. № 15051/2018 г. на ВАС, Второ отделение/.
Следва да се отбележи и, че съгласно чл. 297 ГПК „влязлото в сила решение е задължително за съда, който го е постановил, и за всички съдилища, учреждения и общини в Република Б.“. Неизпълнението на влязло в сила решение води до промяна волята на административния орган, който в случая е обвързан с постановеното в съдебното решение. В този смисъл, законодателят изрично е посочил в чл. 177, ал. 2 АПК, че „актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. Всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви.“. Тази нищожност е особен случай, обвързан изцяло с действието на съдебно решение, което е влязло в сила. Тя се различава от обичайните случаи на нищожност - при издаване на акт от некомпетентен орган, при неспазване на законоустановената форма, при съществено нарушение на производствените правила и противоречие с материалния закон, които водят до извод за липса на ясно изразена и

конкретна воля на административния орган. Съдът, дори и да липсва искане за това, по аргумент от чл. 168, ал. 2 АПК обявява нищожността на акта, ако са налице основания за това, доколкото този акт страда от толкова съществен порок, че не поражда и никога не може да породи правните последици, към които е бил насочен.
Въпреки това е важно да се посочи, че по принцип само диспозитивът на съдебното решение се ползва със сила на пресъдено нещо, тъй като той установява какво е действителното правно положение между страните по спора, но не и неговите мотиви, които са само елемент на решението и не представляват самостоятелен източник на правни последици /ТР № 1/2001 г. по т. д. № 1/2000 г. на ОСГК на ВКС/. В този смисъл указанията по тълкуването и прилагането на закона в съдебния акт задължават органа да се съобрази с тях, но не определят резултата от произнасянето му.
В конкретния случай преписката е изпратена за ново произнасяне от компетентния орган, като със съдебното решение, с което това е сторено – по адм. дело № 3357/2026 г. по описа на АССГ, не се постановява издаване на акт с определено съдържание и краен резултат. При това върху отказа – предмет на настоящото производство, се осъществява самостоятелен съдебен контрол за това дали е издадена законосъобразно, вкл. и доколкото съобразявайки решение по адм. д. № 10152/2022 г. на ВАС, неизпълнението от органа на дадените му задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона представлява нарушение на административнопроизводствените правила, което обуславя отмяна на акта, а не - обявяването му за нищожен.
На второ място, отказът е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 24и, ал. 17 ЗЧРБ /заповеди на директора на дирекция „Миграция“ –МВР, чл. 20, ал. 3 ПУДМВР/, поради което не е налице основание за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК.
На трето място, формално е спазена установената писмена форма, но липсват фактически и правни основания за формиране на отказа, допуснати са и съществени процесуални нарушения при издаването му.
1. Посочено е като правно основание за издаването на акта – чл. 24и ЗЧРБ, като не е съобразено, че тази разпоредба има няколко алинеи.
Въпреки че са дадени указания при разглеждане законосъобразността на първия отказ от страна на съда, с оспорения втори отказ при яснота на волята на органа, който е издал оспорвания отказ, отново не е спазена разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Непосочването релевантния по време, място и лица закон ограничава възможността на лицето да разбере каква е всъщност дадената от органа правна квалификация за издаване на отказа, респ. съответна ли е тя на фактите по делото и дали отказът отговаря на поставените от законодателя условия за това, съответно – препятства се и преценката на съда относно спазване на материалния закон при издаването на акта.
2. Видно от чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ „едно от условията за получаване на съответното разрешение е чужденецът да отговаря на условията за получаване на достъп до пазара на труда“. В случая се сочи в оспорвания акт, че жалбоподателят не отговаря на условията за получаване на достъп до пазара на труда, но не е посочено кои точно са условията, на които следва да отговаря, и на кои от тях или всички не отговаря, за да получи искането разрешение. Мотив за издаване на първия отказ е чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ и чл. 9, ал. 1, т. 5 ЗТМТМ, като органът обсъжда факта - предоставено право на продължително пребиваване до 11.09.2025 г. След връщане на преписката за ново произнасяне от органа този факт отново е възпроизведен, при това формално, без да са изпълнени дадените от съда указания, а именно - да се извърши преценка на относимите факти, във връзка с приложението на ЗЧРБ и нормите му, съответстващи на посоченото от заявителя

основание за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа в Република Б. тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“. Действително органът може да постанови отказ въпреки връщането на преписката за ново произнасяне от негова страна и доколкото указанията на съда не определят резултата от това произнасяне, но този отказ следва да бъде мотивиран и подкрепен с доказателства, каквито в случая липсват.

3. Съгласно актуалното ТР № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС, мотивите „не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт или отказа и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение… като е възможно мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт“, но в случая предвид събрания по делото доказателствен материал не се променя изводът за немотивираност на акта и наличието на съществени процесуални нарушения при издаването му. В случая оспореният отказ е мотивиран с липсата на положително становище на Агенцията по заетостта, като следва да се отбележи, че всъщност е възпроизведено съдържанието от становището, дадено при първото разглеждане на заявлението, и на практика се твърди, че Агенция по заетостта не следва да предоставя ново становище поради липсата на нови обстоятелства.

Съгласно чл. 15, ал. 1 ЗТМТМ „достъп до пазара на труда с „Единно разрешение за пребиваване и работа“ се разрешава от Министерството на вътрешните работи след получено положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта“. Следователно предпоставка за получаване на достъп до пазара на труда с цитираното разрешение, каквото се иска да бъде получено в конкретния случай, е положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта.

На основание чл. 24и, ал. 11 – ал. 12 ЗЧРБ следва да бъде изискано и получено от дирекция „Миграция“ писмено становище на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда. Становището на изпълнителния директор на Агенция по заетостта е акт по чл. 21, ал. 5 АПК – част от процедурата по издаване на разрешение или отказ за издаване на разрешение съгласно чл. 24и, ал. 17 ЗЧРБ, и не подлежи на самостоятелен съдебен контрол. Контролът върху това становище се осъществява в производството по оспорване на крайния акт по чл. 24и, ал. 17 ЗЧРБ, доколкото органът, който го издава, всъщност действа в условията на обвързана компетентност, а не – при условията на оперативна самостоятелност /така вж. решение по адм. дело № 10184/2024 г. на ВАС/.

В случая не е получено ново становище от изпълнителния директор на Агенция по заетостта, което да е мотивирало и заместник-директора на дирекция „Миграция“ да формира отказ по заявлението за получаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ в полза на **А. М.**. Както е отбелязано по-горе, Агенция по заетостта всъщност поддържа вече заявеното отрицателно становище поради липса на нови обстоятелства, като посоченият в първия отказ факт отново е възпроизведен във втория отказ, но мотиви за издаването му не са изложени от органа съобразно дадените от съда указания.

4. Съдът посочва в своята практика, че изразеното отрицателно становище не освобождава решаващият орган от задължението му да изясни всички релевантни за административното производство факти, както и да извърши преценка на основанието, на което съгласуващият орган е дал отрицателно становище /така вж. решение по адм. дело № 1750/2025 г. по описа на ВАС/. При осъществената и в хода на настоящото производство преценка се установи, че това задължение не е изпълнено от ответника, при това въпреки дадените с решението по адм. дело № 3357/2026 г. на АССГ указания.

Следва да бъде отбелязано, че лицето е подало заявление малко преди изтичане на срока на продължителното му пребиваване до 11.09.2025 г., но при издаване на отказ това обстоятелство не е обсъдено, нито е изяснена волята на лицето, а именно - кой е мотивът му да поиска издаване на друг вид разрешение за пребиваване на територията на Република Б.. Органът е бил длъжен да изясни дали към момента на издаване на отказа все още е налице основание за това, посочено в чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ /дали е член на български гражданин и като такъв да има право на продължително пребиваване на територията на Република Б./ и чл. 9, ал. 1, т. 5 ЗТМТМ, по аргумент от чл. 142 АПК, вкл. и при необходимост да отстрани евентуалните неясноти във волята на заявителя, като му предостави възможност за участие в производството чрез прецизирането на волята му, даване на обяснения или изразяване на възражения ведно с представяне на обуславящите ги доказателства по реда на чл. 30, ал. 2 АПК. В конкретното административно производство това не е сторено, така че след изтичане на указания срок и съответно представяне или не допълнително на доказателства да се извърши реална преценка изпълняват ли се изискванията за предоставяне на достъп до пазара на труда на чужденец в Република Б., което води до извод за съществено ограничаване правото на защита на лицето жалбоподател, по отношение на което се иска издаване на разрешението за продължително пребиваване и работа. При това съдът намира, че са нарушени принципите на процеса, разписани в чл. 7 – чл. 9 АПК, и разпоредбата на чл. 35 АПК относно изясняване на фактите и обстоятелствата по случая.

Налице са основание за отмяната на акта съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 и т. 3 АПК.

За пълнота следва да бъде посочено, че безкритичното възприемане на становището на изпълнителния директор на Агенция по заетостта от заместник-директора на дирекция „Миграция” - МВР, а в случая и липсата на конкретно такова, противоречи на принципа на съразмерност, установен в чл. 6, ал. 1 АПК, за това, че административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. Абсолютно незаконосъобразно е при наличие на всички законови предпоставки да се издаде акт, засягащ отрицателно правната сфера на неговия адресат. Действията на администрацията не само, че не са насочени към улесняване на дейността на гражданите и юридическите лица, но и създават изкуствени пречки, възпрепятстващи трудовата и икономическата им дейност, което е в пряко противоречие с обществения интерес /чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК/. В този смисъл е изводът, че оспореният акт е издаден в противоречие с целта на закона.

Извод: съдът приема акта за незаконосъобразен, поради което жалбата следва да бъде уважена като основателна.

Преписката следва да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне съгласно чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, който следва да установи конкретната фактическа обстановка, подкрепена с писмени доказателства, и да формира окончателните си правни изводи /чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК/, да предостави възможност на заявителя да участва в административното производство, вкл. и да представи доказателства с цел изясняване на спорните факти и обстоятелства относно спазване на изискванията за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа /чл. 34 и следващите във връзка с чл. 7 – чл. 9 от АПК/, така че заявителят да разбере причините, поради които за трети път му се отказва издаването на такова, съответно – при евентуално оспорване съдът да извърши преценка законосъобразно ли е обективиран отказът. Именно тук обаче следва да бъде отбелязано, че така дадените указания по тълкуването и прилагането на закона задължават органа да се съобрази с тях, но не определят резултата от произнасянето му.

Разноски:

С оглед изхода от спора в полза на жалбоподателя се дължат разноски от дирекция „Миграция“

МВР - юридическото лице, в структурата на което е органът, издал оспорвания акт /чл. 37, ал. 2 ЗМВР във връзка с § 1, т. 6 ДР АПК/, в общ размер от 305,11 евро: държавна такса и адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие. Неоснователно е възражението на ответника за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, доколкото неговият размер е определен под минимума, посочено в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, съответства на фактическата и правна сложност на делото, компенсира разумно и справедливо адвоката за положения труд във връзка с производството, а присъждането му не води до неоснователно обогатяване на страната.

Така мотивиран, **Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ отказ с рег. № 5364р-16489/09.07.2026 г. на заместник-директора на Дирекция „Миграция“ - Министерство на вътрешните работи.

ИЗПРАЩА преписката за ново произнасяне от административния орган по заявление № 538200-16956/15.08.2025 г., подадено от „МАКС ИНТЕРНАЦИОНАЛ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], в качеството му на работодател, по отношение на лицето А. М., дата на раждане 24.05.2000 г., гражданин на Р. федерация, за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ в едномесечен срок от влизане в сила на настоящия съдебен акт в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, изложени в него.

ОСЪЖДА дирекция „Миграция“ - Министерство на вътрешните работи да заплати на А. М., дата на раждане 24.05.2000 г., гражданин на Р. федерация, сумата в размер на 305,11 евро, представляващи направените по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните до Върховен административен съд на Република Б. чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: